

KAPITOLA ČTVRTÁ

Taky nesnášíte, když se vám hádají rodiče?

Svítilo se i u nás, ale jen jsem překročila první schody, moje dušička moc nejásala. Jestli budou naši doma, dá se čekat hrobové mlčení nebo úsečné poznámky. Příjemné pocity se rozpadaly, jako když bagr hrábne do jezírka s lekníny.

Táta dopisoval nějaký článek, nejspíš zase o Mildovi Krásovi a máma štrachala v kuchyni. Bylo nejlepší, když se každý usadil v jiné místnosti. Mohla jsem mezi nimi volně přecházet.

Šla jsem nejdřív k tátovi. „Ahoj, budu se chvíli hrabat ve tvý sbírce desek, jo?“

Byl rád, když jsem projevovala zájem o jeho věci. Psal recenze, dělal rozhovory se zpěvákama, vždycky jsem od něho měla informace z první ruky. Měl o mě strach, ale zpívání s kapelou mi nezakazoval. Jenže toho bylo víc. Zatím mi to ještě natvrdo neřekl, asi mě nechtěl rozhodit. Ale cítila jsem, že má od mého kluka odstup. Mrzelo mě to.

Ale co, bude ho muset respektovat.

Šla jsem k polici, která vyrůstala od podlahy ke stropu. Byla plná starých alb v barevných obalech, která se dnes už nevyrábějí.

Od dětství mě jeho sbírka přitahovala. Otec mlčky trpěl, když jsem mu jednou rozsypala velké drážkované kotouče po podlaze a z rozevřených obalů si stavěla tunel. Ale tvářil se, že si hezky hraju, zatímco celou spoušť opatrně uklízel. Jen když jsem mu polila přesnídávkou jeho oblíbenou desku skupiny Marsyas, vytrhl mi ji z rukou, ale hned koukal kolem sebe, jestli ho máma neviděla.

Ta jeho desky nesnášela. Držel se na nich prach, „kteřej přece musí to dítě dejchat.“

Když jsem velká černá elpíčka nedostala, řvala jsem prý jako tur, ale otec už měl připravenou náhradu. Jak mi později řekl, nakoupil v antikvariátu spoustu laciných desek Michala Davida a skupiny Kroky Františka Janečka, která mi pohotově podsunul. Uklidnila jsem se a radostně po nich šlapala.

Celé dolní patro své sbírky, kam až jsem dosáhla, otec postupně vyplnil deskami, které nebyly určené k přehrávání.

Později, když jsem zvedala ruku výš, jsem si směla prohlížet i lepší věci. Skvosty byly ovšem tak vysoko, že jsem si musela přitáhnout židli.

Nádherný muzeum. Obaly Pink Floyd, Beatles, Jethro Tull a dalších desek mě přitahovaly víc než kreslený Čtyřlístek, který mi kupovala máma.

Teď jsem se přehrabovala mezi elpíčky, hlavu jsem měla skloněnou na rameno, abych mohla lépe číst názvy. I když jsem je stejně skoro všechny znala.

Táta se otočil na židli a usmál se na mě. „Dany, chtělas mi něco říct?“

Poznal to. „Nechtěla jsem tě rušit.“

Zvedl se a posadil se proti mně. „Co bylo ve škole?“

„Nor...“ Chtěla jsem říct „normální vopruz“, ale polkla jsem slova. „Test z matiky za tři, ale lepší už to nebude. „Nosková, měla byste se víc věnovat láčkovcům,“ říkala mi Mátlová. Taky za tři. V dějáku jsem nechápala, proč vypukla první světová válka. Ale naštěstí mě za to nikdo neznámkoval,“ řekla jsem.

Táta se usmál a dotkl se mé ruky. Měl zvyk, když člověka přesvědčoval, musel do něho šfouchat. „Já jsem to taky nepochopil, ale z toho si nic nedělej.“

Táta byl příznivě naložen, hodlala jsem toho využít. „Hele, tati, napsal bys nám ten článek?“

Trochu se zarazil.

„Jakej článek?“

Dobře věděl, jakej. „No o naší kapele, fakt by stačilo málo, aspoň zmínku do novin. Že máme v pátek koncert a co jsme zač. Mě samozřejmě zmiňovat nebudeš, stejně je hlavním zpěvákem Jáchym.“

Vážně se na mě podíval. „Ale to přece nejde, Dany. Nemůžu psát o kapele, v který zpívá moje dcera, nezlob se. Navíc jsou desítky jinejch, který...“

„Jsou lepší?“ řekla jsem smutně.

„Jo,“ přitakal pozvolna a nerad.

„Ale vy nepíšete ani o nich,“ vyhrkla jsem zlobně.

Byla to chyba, neměla jsem nic takovýho chtít. Zнала jsem přece tátu. Ze všeho nejtrapněji mu bylo, pokud měl někomu zařizovat projekci. Volali mu manažeři odbytejch kapel, aby o nich napsal. Místo aby je poslal do háje, koktal, snažil se je zdvořile odmítnout. Ale nejčastěji jim řekl, že uvidí, co se dá dělat, prostě kličkoval. A pak to nechal vyhnít.

Dopadli bychom s Jáchymem stejně.

Bylo mi trapně, ale nemohla jsem si pomoci, chtěla jsem prospět Jáchymovi. A sobě taky, měla bych lepší pozici v kapele. No co, musím se postarat sama.

„Promiň,“ řekla jsem.

Jeho zbledlá tvář se trochu vyjasnila, vrásky na obličejí změkly. Táta poznal, že ho aspoň trochu chápu.

Položil mi ruku na rameno. „Nezlob se, Dany. Já vám můžu pomoci jinak. Připravím vám propagační text, internetový stránky, až si je budete zakládat. Ale jste teprve na začátku, potřebujete nabrat víc zkušeností.“

„Proč bys jim nemohl pomoci, Petře?“ zazněl silný hlas od dveří. Máma.

Táta sebou trhl a v očích se mu objevila beznaděj.

Máma měla talent přijít v pravej čas.

„Já jim náhodou věřím, Dany a Jáchym jsou skvělá dvojice...“ pokračovala máma.

„Dyť je jí teprve sedmnáct, proč se má vázat na toho...“ řekl otec a zrudl.

Jako by mi zapálil oheň v hlavě. Moje chápvost byla pryč.

„No, na koho, na koho?“ zvýšila jsem hlas.

Otec mlčel. Floutka, četla jsem mu v očích. Pak se na mě smutně podíval. „Moc spěcháš, Danielo.“

„Co meleš, Petře, copak si nepamatuješ na Darinku Rolincovou? Na Zvonky štěstí, který zpívala s Gotten? Jáchym umí a Dany se k němu hodí. A ty, když bys pro ně mohl něco udělat, děláš drahoty?“

„Jo. V našich novinách nemůžu propagovat svoji dceru...“

„A jiný lidi můžeš propagovat, to je spravedlivý?“ vyjela máma.

„Hele, Jano, nechme toho. Ať kapela nejdřív pořádně ukáže, co v ní je, ať...“

Máma se znechuceně odvrátila. Úplně si ho přestala vážit.

Táta byl rudej, rozrušeněj. Bylo mi smutno.

„Nechte toho, já fakt žádnou protekci nepotřebuju. Chtěla jsem jen pomoc kapele. Du k sobě.“

Měla jsem po náladě.

Když jsem za sebou zavírala dveře, hádali se. Už druhej měsíc.

Cítila jsem obrovskou prázdnotu, propast, která úplně hučela a která už byla naprosto bez citu. A já stála na jejím okraji.

Zalezla jsem do postele a hodila si peřinu přes hlavu.

Nadávala jsem si, že jsem začala mluvit o kapele, o kterou teď vůbec nešlo. Naši si absolutně neuvědomovali, že mě jejich vzájemný trápení taky zasahuje. Čím víc ho maskovali, tím to bylo horší. Pak stačila maličkost a všechno se otevřelo. Chtělo se mi brečet.

Snažila jsem si přivolat Jáchymova slova. „Ber to, jak to je,“ říkal. Uklidňoval mě. Ještěže mám Jáchyma.

Otevřely se dveře. „Neboj, Dany, já vám pomůžu, když táta nechce,“ štěkla máma tak, aby to táta moc dobře slyšel. A zase zabouchla.

To mě dorazilo. S rudejma očima navrch hlavy jsem vyskočila

z postele a proběhla do předsíně. Nazula jsem si boty, hodila přes sebe bundu a zmizela do ulice.

Chtěla jsem pryč, co nejdál od nich.

Mobil v kapse mi drnčel, když jsem bouchla dveřma od baráku. Nezvedala jsem ho, ani když jsem naskočila do tramvaje.

Usedla jsem na místo u okna a zírala do ulice, která se přede mnou odvíjela jako film. Měla jsem pocit, že sklo je aspoň šestkrát silnější. Obvykle mě pohled na noční město uklidňoval, ale teď jsem viděla jenom vzdálené šmouhy světél, které na mě blýskaly skrz vlastní slzy.

Mobil mi pořád drnčel v kapse, lidi po mně koukali.

Probrala mě povědomá zastávka v ulici, kde bydlel Jáchym.

KAPITOLA PÁTÁ

„Dany, promiň“. Rozhodnuto

Otevíral dveře, překvapeně na mě koukal. „Já už nemůžu Jé, nech mě u sebe,“ prosila jsem.

Zavřel za sebou a vyšel na chodbu.

„Dany, máme návštěvu. Víš co, pojd' se chvíli projít.“

„Dobře,“ řekla jsem a vzala ho za ruku.

Na ulici bylo chladno, hlava se mi trochu zklidňovala.

„Hele, zavolej domů a vrať se. Vydrž ještě pár tejdnu, začneme shánět podnájem, jo?“ povídal Jáchym, zatímco jsme míjeli výlohy.

„U nás bydlet nemůžeš, víš přece, že máme malej byt. A máma by nechtěla kvůli řečem, co ti mám vykládat. Prej až ti bude osmnáct. Je moc staromódní, no, však víš.“

Věděla jsem to, ale myslela jsem, že mě pochopí. Řekla jsem

Jáchymovi, že mi šlo jen o jednu noc. Vyprávěla jsem mu, co se stalo. Povzbudilo mě, že mě pozorně poslouchal.

„Tvýmu tátovi nerozumím!“ vyjel Jáchym, ale pak se rychle uklidnil. Začal povídat, že kapela má šanci, jen to nesmíme vzdát. Když nám nepomůže táta, co se dá dělat, pomůžou nám jiní lidi. „A zeptej se mámy, co myslela tím, že by nám mohla něco nabídnout,“ nabádal mě Jáchym.

Docela mě uklidil. Už jsem byla přesvědčená, že zvednu mobil a zavolám domů, když vedle nás prudce zastavilo auto.

Byl to táta.

Prítiskla jsem se k Jáchymovi.

Táta vystoupil a vypadal provinile. Takhle se tvářil celou dobu, ale co mi to bylo platný.

„Dobrý den, Jáchyme. Dany, promiň nám to. Pojeď se mnou, prosím tě, domů.“

Jáchym do mě lehce dloubl, abych šla.

„Musíte mi ale slíbit, pane Nosek, že se k ní budete chovat ohleduplně,“ řekl Jáchym vážně.

Do otce jako když píchne. Úplně ztuhnul a zatnul čelisti.

Jáchym si ho pohrdavě měřil, skoro jako máma.

Táta neodpověděl. Jen mi pootevřel dveře, abych si mohla nastoupit.

Dala jsem Jáchymovi pusu a šla si sednout do auta.

Vyjeli jsme. Po Jáchymovi, který na něj hleděl posměšně z chodníku, se táta ani neohlédl.

Asi pět minut jsme mlčeli. Pak otec suše řekl: „S mámou jsme se domluvili, že se rozejdeme. Dlouho jsme ti to nechtěli říct, ale dneska večer jsme uznali, že to tak bude lepší.“

„No, aspoň na něčem jste se shodli,“ řekla jsem. Najednou, když ta slova padla, jsem byla klidnější. Sama jsem se tomu divila, ale ulevilo se mi.